

Oláh András

félelem

sápadt arcunkon a félelem csurog
csapdát rejt – nyakunkon szorul a hurok –

az ősz kezében már ott reszket a tél
hó alá menekül a redves falevél

kaparják torkunk a lenyelt hazugságok
henceg a hatalom – csalja a világot –

ahol csönd van ott a csöndtől félnek
házainkban már csak halottak élnek

elsüllyed megannyi meglékelt csónak
reménye sincs már az új utazónak

kéz érint kezet: sok hazugság elégett
– befeketíti a világmindenséget

meddig él

meddig él a szív
s a szívben a vér meddig él
meddig él a szó
s a szóban az értelem meddig él
meddig él a láng
s a lángban a fény meddig él
meddig él a vágy
s a vágyban a félnótás remény meddig él
meddig él az emlék
és emlékedben meddig élek én

méregtelenítés

átlagos nap volt s áramszünet
valaki bent rekedt a liftben
te is küldtél részvétlátogatást
mióta kivert Isten lettem

megértem: rám itt semmi szükség
önzéselem értelmét veszíti
eldobjuk a kinőtt szerepeket
de hiányodra nincs mit felírni

Fazekas István

Ének anyámnak

Fázik a fájás
édesanyámban,
szemüregében
de sok halál van,
szemüregében
de sok halál van.

Vigasza voltam,
álma szívének,
amikor ölelt,
ölelt az ének,
amikor ölelt,
ölelt az ének.

Ezért is lettem
énekes árva,
szívemben tőle
izzik a máglya,
szívemben tőle
izzik a máglya.

A hajnal

Tóth Krisztinának

A hajnal,
mint bohém lányka
szépítkezik ablakomban,
pirosítja csókos ajkát,
kékre festi könnyes szemét,
fésütködik lenge széllel,
csinosítja dekoltázsát,
mellére nagy brilliánst tűz,
drága ékszert,
a Napot.

A vezeklés balladája

A szégyen fájdalma fojtogat,
A szenvedés büntetése.
Könnyekben talál az alkonyat,
Versem szavak tüntetése.
Fáj egy harang üdvözlése,
Fáj egy dal, egy nevetés bennem.
Ez Krisztus kitüntetése.
Istenem, mért hagytál el engem?

Úzött a gyönyör, mely fosztogat,
A rontás volt tündöklése.
Eljátszottam ifjúságomat,
Kellett a nők ölelése,
Ám hűtlenség tördöfése
Miatt csaknem a sírba estem:
Kész vagyok a vezeklésre.
Istenem, mért hagytál el engem?

Hervadásomból is csók fakad –
Megértem a büntetésre,
S hogy a szépség bennem áhítat:
Az ég kegyelemdőfése.
Nem várok az üdvösségre,
Mert keresztem vállamra vettem.
Élet-Halál Fényessége,
Istenem, mért hagytál el engem?

Ajánlás:

Az irgalmak vágya átítat,
A Golgotán letérdepeltem,
Ellenem sorsom a vádirat:
Istenem, mért hagytál el engem?

Dénes László

A hallgatás egyik arca

Váltott lovakkal zúdul rád a tél,
ajkad csipkézi kékes zúzmara,
múltadról jobban semmi sem beszél,
mint érveidnek dúlt, zilált hada.

Miért görbíti hátadat a ma,
ha nem emészt a lelkiismeret?
Miért szúr minden idegen szava,
ki jöttment-báván, vígan hízeleg?

Attól lehetsz csak épebb, gazdagabb,
ami rajtad roncsolva átrobog
s nyomokat hagy sima arcodon,

ami a nehezből rád ragad,
amitől te leszel majd önmagad.
Emlékszel? Mint voltál egykoron.

megkeményítem én az én szívemet

menetrend műsor forgatókönyv
romos napok unos-untalan
élünk mint dudva árokparton
repkény a falon s fán a fagyöngy

térülő földnek tartozéka
bioszféra fogyó kelléke
a teremtés mellékterméke
múzeum könyvtár videotéka

dobozok polcok tárlók lomja
s még mi az ember? futó zápor
afféle isten-vétke mámor

kinek esze ott hol a jonha
s meg nem keményíti csak mondja
se szívét se gerincét ámor

Lipcsei Márta

Megyek az utcán...

*„Elsűlyedek, de nem fáj”
Nemes Nagy Ágnes*

Megyek az utcán
a parkon át
hús, síkos a téli világ
a hideg már oly jeges
remegő velóm felett
a gondolat fedez.

Az uszoda a park végén
magányom tehetetlenül,
vállam, térdem vízbe merül
elsűlyedek, húz a mély
majd megfeszülnek az izmok
csak siklok
a hús víz tetején.

Megyek az utcán
a síkos, hideg telet viszem
minden megtörténhet már
azt hiszem
s míg véd a szó, a kéz, a bőr
az utcasarkon két rendőr
körülottem a lehült lég
gondolataim
aléltan hullnak szerteszt

*2010. január 8.
Nagyvárad*

Májust köszöntő

Ablakom előtt gesztenye
májust köszöntő gyertyavirág
tavaszt kiáltó sejtvarázs
borzongó, reszkető, nyíló világ.

Zöldellő szerelemillatú fák
nap szemébe néző csillanó fények
verstengerben hullámzó felébredések
isteneknek kiáltó létezés vágy.

Tavaszi hajnal dereng fel
készítsd a dúsgyümölcsű fákat
tarka halmait az árvaságnak
ünneplőbe vond, jöjjön a szép vasárnap.

Nagyvárad, 2010. 04. 29.

Barabás Zoltán

Torzó

François Villon emlékére

Megvetett hangszerem miattad negéd,
Lelkem, neked ajánlom e csemeget.
Fényűző tanyákon – mily nagy ünnep! –
Mocskos kártya járja, elő-előtűnnek
A cinkelt hátú öreg kártyalapok:
Pofa be! Sorsod jussa: kapod!
Itt magad vagy, az örök Pilát!
Fuccsra nem oszt a világ!

Herceg!
Lásd be, kinek-kinek kijár,
Fuccsra nem oszt a világ!

Isten háttal áll...

Ismét lejárt egy nap.
Este nyolckor reázártam
az egyetlen árva ajtót.
Azóta anyám hanyatt-
fekve kuksol a sötétben.
Isten háttal áll,
de látja Őt.